

for at politisere. Paa samme Maade maa Kvinden ikke forsømme sit Hjem. Men Faren vil ikke en Gang være saa stor i det sidste som i det første Tilfælde; thi de Baand, der knytte Kvinden til Hjem, Mand og Barn, ere stærkere end de, der knytte Skomageren til Læsten (hvis det da ikke er Ægtefælle og Børn, der udgjøre Baandet ogsaa for ham). Vi kjende Historien om de politiske Bønder med de daarlig dyrkede Marker og de upolitiske Bønder, som passe deres Bedrift godt. I enkelte Tilfælde kan den vel nok passe. Men ingen indsigtfuld Mand vil tro, at Valgretten, den politiske Frihed, her i Landet har fremkaldt en ringere Dyrkning af Jorden. Tværtimod er den ved Friheden forøgede Udvikling, almindelige Oplysning og Vækkelse, ogsaa kommen de forskjellige Erhvervs-grene til gode og særlig Landets Hovederhverv. Og der er al Grund til at tro, at Udfaldet vil blive det samme for Kvinden. Giv Kvinden Valgret, det vil sige, forøg hendes almenmenneskelige Udvikling, hun vil da være mere skikkaet til at opfylde sit særlige Kald. Hvor de væsentlige Grundbetingelser for et lykkeligt Ægteskab ere til Stede, der vil dette være desto lykkeligere, jo mere Ægtefællerne have tilfælles, jo mere de kunne dele deres hele Livsindhold. At aabne Dørene til det offentlige Liv for Kvinden betyder da at lette hende Adgangen til at være mere for hendes Mand. Og hvilken Moder opdrager bedst sine Børn? Mon ikke den, der har den største almenmenneskelige Udvikling. Netop naar man understreger Moderkaldet som Kvindens Hovedopgave, nødes man til at erkjende Ønskeligheden af, at Kvinden faar en Udvikling, der rummer hele Menneskelivet, thi hun skal jo opdrage Sønner, og sine Døtre skal hun opdrage til at blive Mødre for Sønner. Jo længere Kvindens Udvikling rækker, desto længere rækker Modrens opdragende Evne. Og der bliver saaledes en nødvendig Vexelvirkning imellem de to Kjønns Udvikling. Det ene kan ikke hemmes, uden at det andet lider derunder.

Der gjøres jo megen Ophævelse over det Tilfælde, at en Mand og hans Hustru fik en forskjellig politisk Opfattelse. „Skal Partilidenskaben nu ogsaa trænge ind i Familien?“ Men hvad tror man da i det hele, Manden er bedst tjent med: en Hustru, der har en Mening, eller en, der ingen har? Er det en blot og bar Gjenlyd af sine egne Tanker, han trænger til? Det turde dog være en lovlig lav Opfattelse af Ægteskabet.